

Գործազուրկին Աղօթք

Տիկին ԶԱՊԷԼ ԵՍԱՅԵԱՆԻՆ

5 + 5 + 5

4 + 4 + 4 + 3

Տէ՛ր, ըսէ՛. դեռ կա՞ս...: Կը յիշե՞ս անէժֆը՝ առաջին մարդուն,
Անէժֆ որուն մինչեւ այսօր կ'այրէ խարանն անարդար...
Հակտին քրտինքով լոկ իր հացն ուտել պարտադրեցիր դուն,
Եւ աշխատանքն ըրիր ցրկեա՛նքս պատիժի մ'հաւառար:

Արդ չեմք աշխատիր...: Գործ չունինք: Քրտինք չեմք քափեր հար-
կաւ,

Ա՛լ մեր քաղցին, մեր ծարաւին պիտի չըտա՞յ յագեցնալ՝
Անդաստաններուդ, այգեստաններուդ ընծայումն ամբար: —
Կ'ուզե՞ս փորձել մեր մուրնին դէմ հակաիդ անհունն իբրեւ սալ...:

Տէ՛ր, ժա՛մ է այլեւս որ մարդն ի՛նք սրբէ վընիոդ անքնին:
Ամէն ժու՛մ Հա՛ց մեզի — մարմի՛նդ—, ինչպէս արիւնդ ալ,— Գինի՛ն:
Հա՛ց՝ եքէ նոյն իսկ ան շաղուած չըլլայ քրտամբ մեր հակտին:

Կամարներուն տակ արփագօծ, կամարներուն տակ մըքին,
Թո՛ղ մշտահոլով նըռնչէ Անին, անիւք նիւքէ.
Մարդն ա՛լ չընըկնի՛... Մարդն ա՛լ չըտըքնի՛... Վայելէ՛... Ուտէ՛:

29-3-32

ՕՂԻՆ ՀԱՆԱՊԱԶՈՐԴ

Նկարիչ Բարեկամ իս՝ ՄԵԼՔՈՆ ՔԷՊԱՊՃԵԱՆԻՆ

Աշխարհին դէմ վանդակուած երանութի՛ւն ետական...
Կը չափէ տօ՛նն ափսէին՝ բազմոցին վրայ վերամբարձ...
Օղի՛ն քիւրեղ ու բուրեան, կա՛ր ու ծիածան հեշտարծարծ:
Ու բո՛ղկ ու ձուկ ու ապուխտ. ձիթապըտուղն ու լուքիա՛ն:

Հանրմը, մի՛րգ գեհեհնի, բեհեգ բոցով մը հագուած,
 եղեմահամ՝ կը նուագէ՛... Ո՛ւտն ու շարգի՛ն արբեցման...
 Կ'ապրի, տանտէրը կ'ապրի՛, բազմոցին խորն ընկողման,
 երանութիւնն հսական՝ աշխարհին դէմ վաճակուած: —

...Ահա՛ վախճանն է ծէսին: Թողած լարերն ու փետուր,
 Մատրոնակել կը փութայ հինայուած ձեռքը ձիւնհուր...:
 Եւ երկիւղած ու պազշոտ, մարդն յետին ումպը կ'ըմպէ...:

Կը պրիսմակէ՛, կը դրախտէ՛, հոլանաբեւ ա՛լ կ'ամպէ
 Օղի՛ն — ուղի՛ն հայրերու, սի՛րտն անմըրուր՝ խաղողին...
 Անխոսած եւ անիծուած հանապազորդ փա՛ղցր օղին...:

ՆՈՐ ՕՐԵՐՈՒ ՕՐՕՐ

Կիրակնօրեայ սալերն այլեւս չեն հնչեր,
 — Հայորդիներ՝, ֆնացէ՛ք անդորր,—
 Կիրակնօրեայ սալերն այլեւս չեն հնչեր,
 Զի վիրապին կապեալն այլեւս չե՛ն յիշեր...:

Այլ կը մաշի՛ ժանգոտ շղթան յամբ, յամբաբար,
 — Հայորդիներ՝, դեռ ֆնացէ՛ք խոր,—
 Այլ կը մաշի ժանգոտ շղթան մի՛շտ, յամբաբար,
 Ժանիֆներէն որ կը կրծեն դարէ ի դար:

Օր մ'ալ լըսէ՛ք երբ ձիուն վրինջն անդունդն ի վեր,
 — Եւ այն ստեն զարթէ՛ք բոլորդ,—
 Օր մ'ալ տեսնէ՛ք երբ ձիուն քոխն անդունդն ի վեր,
 Պայտին կայծով արծարծեցէ՛ք ջահե՛րը ձեր:

ՎԿԱՅՈՒԹԻՒՆ

Աւարտեցա՛ւ ռազմն աւասիկ: Եւ յաղթեցի՛նք: Մե՛նք յաղթեցինք:
 Ա՛լ համայնակուլ չի սպառնար վիշապն ու կլափն իր անափ: —
 Վիրակապեր՛ն հիմա ցնծուն՝ կ'արփածըփին բոսորադրօշ...
 Եւ ժայռակա՛լ՝ Բէլը տապալ, նակտին՝ բեւե՛ռ մի՛րք ապարօշ:

Հո՛ծ իրիկուն՝ գա՛ղջ ու մըքար: Նի՛նջն արդար՝ ուզմիկներուն:
Նահապետին սաղաւարտին վայրավատին կ'անհետին
Յոլքերն ոսկի: Վեհ ու սէգ՝ ան կը հսկէ՝ Քրնացէ՛ք...
Քրնացէ՛ք աստղօրօր եւ արթնցէ՛ք արեգշիւփոր:

Լուսաբա՛ց խաղաղութեան...: Թեւե՛ր սոքտած — լուացումն արեան.
Թաղուած է ա՛լ դին վերջին: Կը հանգչին տէգ ու վահան:
Հողը՝ քաւալ, ջուրը՝ ծաւալ եւ ծալ ի ծալ, եւ մուրն, եւ սալ, կոնդ
ու տապար՝
Հրպոտին տակ նաճանչեղէն՝ կը հեղեղեն ճիգին համերգը քաղմա-
լար:

Ու կը կոփեն, ու կը չափեն, կ'արօրադրեն, կը հիմնադրեն,
Մինչ կտցահա՛ր, անյարալէգ՝ կ'ոսկրանայ ա՛լ բռնակալ լէշն:
Ու վաշտերն որ՝ արիւնճածո՛ր՝ տարագրեցան մարտին մէջ մեծ՝
Նախ գերեվար, այժմ եղբայր, կը բերեն բուխ քրտինքն իրենց:

Այլ եքէ օր մը պատահի որ Բէլ մը նոր ու դժգոհի՛:
Գայ Հայկաշէնը սասանել, արին սրսկել, անին ցանել,—
Վա՛յ իրեն: Վարագօրէն, վաղն՝ այսօրէն կը դիմաւորեն:
Որ չըյառնէ վաղն՝ ապաքէն, սատակն հե՛ղ մ'ալ կը սատակեն:

Եւ արդ, նակատն ապառաժին, հրվէ՛ժ առկալս ու կարմիր՝
Գոռ Սուսերն Յաւերժին՝ որ կ'արծարծի անձայրածիր:
Կը բլշակնին աչքերը ժիտ, կ'ոսկեվառի՛ն սրտեր վրնիտ...
Ու նառագայքներն իր կը մըխըրենին՝
մինչ հեռաստանն Ապառնիին դարակիր:

ՎԱՀՐԱՄ ԹԱԹՈՒԼ